TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2009. gada 2. aprīlī *

Lieta C-202/07 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2007. gada 10. aprīlī iesniedza

France Télécom SA, Parīze (Francija), ko pārstāv Ž. Filips [*J. Philippe*], I. Kalvē [*H. Calvet*], O. V. Brauers [*O. W. Brouwer*] un T. Jansens [*T. Janssens*], *avocats*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otrs lietas dalībnieks, kas piedalās tiesvedībā —

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv E. Žipinī Furnjē [*E. Gippini Fournier*], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — franču.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*], A. Ticano [*A. Tizzano*] (referents), E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] un Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*],

ģenerāladvokāts J. Mazaks [*J. Mazák*],
sekretārs M. A. Godisārs [*M.-A. Gaudissart*], nodaļas vadītājs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 3. aprīļa tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2008. gada 25. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 *France Télécom SA* (turpmāk tekstā — "*France Télécom*") savā apelācijas sūdzībā lūdz Tiesai atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2007. gada 30. janvāra spriedumu lietā T-340/03 *France Télécom*/Komisija (Krājums, II-107. lpp.; turpmāk tekstā — "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru Pirmās instances tiesa ir noraidījusi tā prasību atcelt Komisijas 2003. gada 16. jūlija lēmumu par EKL 82. panta piemērošanas procedūru (lieta COMP/38.233 — *Wanadoo Interactive*; turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums").

Strīda priekšvēsture, tiesvedība Pirmās instances tiesā un pārsūdzētais spriedums

2 *Wanadoo Interactive SA* (turpmāk tekstā — "*WIN*") strīdīgo faktu norises laikā bija grupas *France Télécom* sabiedrība, kura Francijā sniedza interneta piekļuves pakalpojumus, tostarp *ADSL* (*Asymmetric Digital Subscriber Line*, asimetriskā ciparu abonentlīnija) pakalpojumus.

3 Apstrīdētā lēmuma 1. pantā Eiropas Kopienu Komisija konstatēja, ka laikā no 2001. gada marta līdz 2002. gada oktobrim *WIN* "neievēroja [EKL 82.] pantu, attiecībā uz saviem pakalpojumiem *eXtense* un *Wanadoo ADSL* piemērojot plēsonīgas cenas, kas līdz 2001. gada augustam nenosedza tās mainīgās izmaksas un, sākot no 2001. gada augusta, nenosedza tās kopējās izmaksas saskaņā ar plānu, kas paredz pārņemt ātrdarbīga interneta pieslēguma tirgu svarīgā tā attīstības posmā". Šī lēmuma 2. pantā Komisija līdz ar to lika izbeigt šo pārkāpumu un minētā lēmuma 4. pantā noteica tai naudas sodu EUR 10,35 miljonu apmērā.

4 2003. gada 2. oktobrī *WIN*, kuras tiesības pēc 2004. gada 1. septembrī notikušās apvienošanās pārņēma *France Télécom*, vērsās Pirmās instances tiesā ar prasību atcelt apstrīdēto lēmumu. Ar pārsūdzēto spriedumu šī prasība tika noraidīta.

5 Savā prasībā atcelt apstrīdēto lēmumu *WIN* it īpaši izvirzīja pamatu par to, ka Komisija ir pārkāpusi EKL 82. pantu. Vienā no šī pamata daļām *WIN* norādīja, ka Komisija atbilstoši tiesībām nav pierādījusi, ka *WIN* ir ļaunprātīgi izmantojusi dominējošo stāvokli, laikā no 2001. gada marta līdz 2002. gada oktobrim attiecīgajiem pakalpojumiem piemērojot plēsonīgas cenas, un tā ir pieļāvusi vairākas kļūdas tiesību piemērošanā.

6 Attiecīgajā pamata daļā tika izvirzīti divu veidu argumenti attiecīgi par Komisijas izmantoto metodi, pēc kuras tiek aprēķināts, kādā mērā tiek segtas izmaksas, un par Komisijas piemēroto testu, saskaņā ar kuru nosaka, ka cenas ir plēsonīgas.

7 Attiecībā uz argumentiem par metodi, pēc kuras tiek aprēķināts, kādā mērā tiek segtas izmaksas, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 129. un 130. punktā vispirms ir atgādinājusi Komisijai atzīto plašo rīcības brīvību, veicot sarežģītu ekonomisku novērtējumu, kā arī judikatūrā noteiktos kritērijus, lai cenas uzskatītu par plēsonīgām.

8 It īpaši atsaucoties uz 1991. gada 3. jūlija spriedumu lietā C-62/86 *AKZO*/Komisija (*Recueil*, I-3359. lpp.) un 1996. gada 14. novembra spriedumu lietā C-333/94 P *Tetra Pak*/Komisija (*Recueil*, I-5951. lpp.), Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 130. punktā ir atgādinājusi, ka, "pirmkārt, cenas, kas ir zemākas par vidējām mainīgajām izmaksām, ļauj prezumēt, ka cenu politikas mērķis ir izstumt no tirgus konkurentus, un, otrkārt, cenas, kuras ir zemākas par vidējām kopējām izmaksām, bet augstākas par vidējām mainīgajām izmaksām, uzskatāmas par ļaunprātīgām, ja tās tiek noteiktas atbilstoši plānam, kura mērķis ir izstumt no tirgus konkurentu".

9 Pēc šī atgādinājuma Pirmās instances tiesa vispirms konstatēja, ka šajā lietā Komisija, lai aprēķinātu, kādā mērā tiek segtas izmaksas, ir izvēlējusies pielāgoto izmaksu aprēķināšanas metodi. Šī metode pārsūdzētā sprieduma 132. punktā ir aprakstīta šādi:

"[..] Saskaņā ar aktīvu amortizācijas principu Komisija ar klientu piesaistīšanu saistītās izmaksas ir sadalījusi pa 48 mēnešiem. Šī iemesla dēļ tā atsevišķi ir pārbaudījusi pielāgoto mainīgo izmaksu un kopējo pielāgoto izmaksu segšanu, apstiprinot, ka Tiesa paredz veikt divas pārbaudes par izmaksu segšanu, atkarībā no tā, vai dominējošā uzņēmuma rīcība atbilst plānam, saskaņā ar kuru ir paredzēts no tirgus izspiest konkurentus. [..]"

10 Piemērojot šo pielāgoto izmaksu metodi, Komisija secināja, kā to pārsūdzētā sprieduma 138. punktā ir norādījusi Pirmās instances tiesa, šo:

"[..] *WIN* noteiktās cenas līdz 2001. gada augustam tai neļāva segt mainīgās izmaksas, kā arī laika posmā no 2001. gada janvāra līdz 2002. gada oktobrim neļāva tai segt kopējās izmaksas [..] un nav šaubu par to, ka kopējās izmaksas, ņemot vērā, kādā apmērā tika segtas mainīgās izmaksas, netika segtas līdz 2001. gada augustam."

11 Pirmās instances tiesa, pēc tam, kad tā bija minējusi *WIN* apgalvojumus, kuru mērķis bija pierādīt, ka Komisijas izvēlētā metode bija statiska un visa 48 mēnešu laika posmā ar šo metodi netika ņemtas vērā izmaksu izmaiņas, pārsūdzētā sprieduma 143. punktā ir norādījusi, ka Komisija attiecībā uz katru aplūkoto pārkāpuma izdarīšanas laika posmu un visiem abonentiem ir attiecinājusi secīgu cenu samazināšanos laika posmā, kad turpinājās pārkāpums, un savu analīzi ir veikusi atbilstoši šiem samazinājumiem.

12 Turklāt Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 152. punktā ir nolēmusi, ka Komisija pamatoti uzskata, ka pēc 2002. gada oktobra un līdz ar to pēc pārkāpuma izdarīšanas radušies ieņēmumi, kā arī izmaksas nav jāņem vērā, novērtējot, kādā mērā attiecīgajā laika posmā tikušas segtas izmaksas.

13 Visbeidzot, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 153. punktā ir uzskatījusi, ka pat tad, ja — kā uz to norāda *WIN* — pieņemtu, ka šajā lietā ir jāpiemēro cita aprēķināšanas metode, it īpaši metode, saskaņā ar kuru tiek aprēķināta samazinātā abonentu neto vērtība, tas tomēr nav pietiekami, lai pierādītu, ka Komisijas izmantotā metode ir prettiesiska.

14 *WIN* pirmajā instancē arī ir apstrīdējusi, ka Komisija, piemērojot izvēlēto metodi, lai noteiktu, kādā mērā tiek segtas izmaksas, ir ņēmusi vērā kļūdainus faktus.

15 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 165. un 169. punktā ir uzskatījusi, ka neatkarīgi no šī argumenta pieņemamības, pat neņemot vērā šos kļūdainos faktus, attiecīgo pakalpojumu radītie ienākumi, kā to pati *WIN* ir atzinusi, katrā ziņā ir mazāki nekā kopējās šo pakalpojumu izmaksas. Tikai šis apstāklis vien ļauj noraidīt minēto argumentu kā nepamatotu.

16 Attiecībā uz argumentiem par testu, saskaņā ar kuru nosaka, ka cenas ir plēsonīgas, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 182.–186. punktā, pirmkārt, ir noraidījusi *WIN* iesniegtos argumentus par to, ka saimnieciskās darbības veicējam ir absolūtas tiesības labticīgi pielāgoties konkurentu cenām, ja šīs cenas ir zemākas par minētā saimnieciskā darbības veicēja izmaksām.

17 Pēc tam, kad Pirmās instances tiesa norādīja, ka nedz Komisijas prakse, nedz Kopienu judikatūra neatzīst uzņēmumam, kurš atrodas dominējošā stāvoklī, šādas absolūtas tiesības, tā ir atgādinājusi, ka uzņēmumiem, kuri atrodas dominējošā stāvoklī, ir īpaši pienākumi un līdz ar to tiem var tikt atņemtas tiesības veikt darbības, kuras pašas par sevi nav ļaunprātīgas un kuras tiktu pieļautas, ja tās veiktu uzņēmums, kurš neatrodas dominējošā stāvoklī.

18 Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 187. punktā no tā secināja šo:

"*WIN* nevar atsaukties uz absolūtām tiesībām pielāgoties konkurentu cenām, lai attaisnotu savu rīcību. Kaut arī dominējoša uzņēmuma pielāgošanās konkurentu

cenām patiešām pati par sevi nav ļaunprātīga vai nosodāma, nevar izslēgt, ka tā par tādu kļūst, ja tās mērķis ir ne tikai aizsargāt savas intereses, bet gan nostiprināt šo dominējošo stāvokli un to ļaunprātīgi izmantot."

19 Otrkārt, Pirmās instances tiesa ir noraidījusi *WIN* apgalvojumu, saskaņā ar kuru *WIN* mērķis nebija noteikt plēsonīgas cenas un samazināt konkurenci.

20 *WIN* uzskata, ka Komisija, secinot, ka pastāv *WIN* konkurentu izstumšanas plāns, nopietni ir pārkāpusi EKL 82. pantu. Šāds plāns nevarēja tikt uzskatīts par loģisku attiecīgā tirgus apstākļos, it īpaši ņemot vērā, ka šķēršļi iekļūšanai šajā tirgū bija nelieli.

21 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 195.–198. punktā vispirms atgādināja, ka Komisijai, lai tā varētu secināt, ka tiek īstenota plēsonīgu cenu politika, ir jāiesniedz nopietni pierādījumi par to, ka pastāv tirgus "pārņemšanas" stratēģija, ja cenas, kuras piemēro dominējošā stāvoklī esošs uzņēmums, nav pietiekamas, lai segtu tā kopējās izmaksas. Pēc tam, kad Pirmās instances tiesa bija konstatējusi, ka Komisija bija sniegusi šādus pierādījumus, tā pārsūdzētā sprieduma 204. punktā nolēma, ka *WIN* prasības pieteikumā bija minēti pārāk neskaidri fakti, lai Pirmās instances tiesa varētu lemt par šo argumentu, un līdz ar to tā to noraidīja. Pakārtoti, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 206.–215. punktā uzskatīja, ka pierādījumi, uz kuriem pamatojās Komisija, bija pietiekami nopietni, kā arī tos apstiprināja citi fakti, kas nozīmē, ka Komisija pamatoti varēja secināt, ka visa pārkāpuma turpināšanās laikā pastāvēja tirgus "pārņemšanas" stratēģija.

22 Treškārt, *WIN* uzskata, ka Komisija, uzskatot, ka nebija jāpierāda *WIN* zaudējumu, kurus *WIN* cieta pēc tās cenu politikas piemērošanas, atgūšanas iespējamība, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. *WIN* arī uzskatīja, ka Komisija, uzskatot, ka tā ir pierādījusi šādu iespējamību, ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā un kļūdu tiesību piemērošanā.

23 Atsaucoties uz iepriekš minētajiem spriedumiem lietā *AKZO*/Komisija un lietā *Tetra Pak*/Komisija, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 228. punktā atzina, ka Komisijai nav jāiesniedz šāds pierādījums. Ja dominējošā stāvoklī esoša uzņēmuma piemērotās cenas ir zemākas tikai par tā kopējām izmaksām, Komisijai, lai arī tai ir jāiesniedz pierādījums par papildu apstākļiem, proti, plāna "pārņemt" tirgu esamību, nav jāpierāda arī zaudējumu atgūšanas iespēja.

Lietas dalībnieku prasījumi

24 *France Télécom* prasījumi Tiesai savā apelācijas sūdzībā ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu un tādējādi

— nodot lietu atpakaļ Pirmās instances tiesai vai

— pašai Tiesai pieņemt galīgo lēmumu atcelt apstrīdēto lēmumu, tādējādi apmierinot *France Télécom* iesniegtos prasījumus pirmajā instancē, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

25 Komisija lūdz Tiesai noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

Par pirmo pamatu attiecībā uz to, ka pārsūdzētajā spriedumā nav norādīts pamatojums

26 Izvirzot pirmo pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pārsūdzētajā spriedumā nav norādīts pamatojums. Šis pamats ir iedalīts divās daļās.

Par pirmā pamata pirmo daļu attiecībā uz to, ka ir jāpierāda zaudējumu atgūšanas iespēja

— Lietas dalībnieku argumenti

27 Pirmā pamata pirmās daļas atbalstam apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Tiesa iepriekš minētajā spriedumā lietā *Tetra Pak*/Komisija ir nolēmusi, ka apstākļos, kādi bija lietā, kurā tika taisīts šis iepriekš minētais spriedums, nebija jāpierāda tādu zaudējumu atgūšanas iespēja, kurus cietis dominējošā stāvoklī esošs uzņēmums pēc tā cenu politikas piemērošanas. Tā kā Pirmās instances tiesa piekrita iepriekš minētajā spriedumā lietā *Tetra Pak*/Komisija izmantotajai pieejai, tai bija vajadzējis izskaidrot iemeslus, kādēļ šīs lietas apstākļi vai nu bija līdzīgi lietas, kurā tika taisīts šis iepriekš minētais spriedums, apstākļiem, vai arī pamatoja tādu pašu risinājumu kā šajā iepriekš minētajā spriedumā.

28 Komisija būtībā norāda, ka judikatūrā Komisijai nav prasīts pierādīt zaudējumu atgūšanas iespējamību un ka Pirmās instances tiesa pārsūdzētajā spriedumā par šo jautājumu ir sniegusi pietiekamu pamatojumu.

— Tiesas vērtējums

29 Vispirms jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru sprieduma pamatojumā skaidri un nepārprotami ir jābūt Pirmās instances tiesas argumentācijai, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt pieņemtā lēmuma pamatojumu un lai Tiesa varētu veikt savu tiesas kontroli (skat. it īpaši 1998. gada 14. maija spriedumu lietā C-259/96 P Padome/*de Nil* un *Impens*, *Recueil*, I-2915. lpp., 32. un 33. punkts, kā arī 2001. gada 17. maija spriedumu lietā C-449/98 P *IECC*/Komisija, *Recueil*, I-3875. lpp., 70. punkts).

30 Tomēr, kā to Tiesa ir precizējusi, Pirmās instances tiesas pienākums pamatot savus nolēmumus nevar tikt interpretēts tādējādi, ka tai ir detalizēti jāatbild uz katru kāda lietas dalībnieka minētu argumentu, it īpaši ja tas nav pietiekami skaidrs un precīzs un nav detalizēti pierādīts (2001. gada 6. marta spriedums lietā C-274/99 P *Connolly*/Komisija, *Recueil*, I-1611. lpp., 121. punkts, un 2003. gada 11. septembra spriedums lietā C-197/99 P Beļģija/Komisija, *Recueil*, I-8461. lpp., 81. punkts).

31 Ņemot vērā šos principus, tādējādi jāizvērtē pirmā pamata pirmā daļa.

32 Taču šajā lietā jākonstatē, ka pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, Pirmās instances tiesa ir pietiekami pamatojusi iemeslus, kādēļ Komisijai nebija jāpierāda, ka *WIN* bija iespēja atgūt savus zaudējumus.

33 Pārsūdzētā sprieduma 224. punktā Pirmās instances tiesa vispirms atgādināja, ka iepriekš minētajos spriedumos lietā *AKZO*/Komisija (71. un 72. punkts), kā arī lietā *Tetra Pak*/Komisija (41. punkts) Tiesa ir lēmusi, pirmkārt, ka cenas, kas ir zemākas par vidējām mainīgajām izmaksām, vienmēr ir jāuzskata par ļaunprātīgām un, otrkārt, ka cenas, kas ir zemākas par vidējām kopējām izmaksām, bet augstākas par vidējām mainīgajām izmaksām, ir jāuzskata par ļaunprātīgām tikai tad, ja var pierādīt, ka pastāv plāns izstumt konkurentu no tirgus.

34 Turpinājumā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 225. punktā atgādināja iepriekš minētā sprieduma lietā *Tetra Pak*/Komisija apstākļus. It īpaši tā atsaucās uz šī iepriekš minētā sprieduma 42. un 43. punktu, kuros Tiesa bija sniegusi šādu īpašu paskaidrojumu:

> "42 [..] Attiecībā uz neaseptisku kartona kastu tirdzniecību Itālijā laikā no 1976. līdz 1981. gadam [Pirmās instances tiesa] ir atzinusi, ka cenas ir daudz zemākas par vidējām mainīgajām izmaksām. Līdz ar to nebija jāpierāda nodoms izspiest no tirgus konkurentus. 1982. gadā šo kartona kastu cenas bija augstākas par vidējām mainīgajām izmaksām, bet zemākas par vidējām kopējām izmaksām. Šī iemesla dēļ pārsūdzētā sprieduma 151. punktā Pirmās instances tiesa bija spiesta atzīt, prasītājai šajā sakarā neceļot iebildumus, ka *Tetra Pak* [*International SA*] bija nodoms izspiest no tirgus konkurentu.
>
> 43 Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 189.–191. punktā pamatoti ir izteikusi tieši tādu pašu argumentāciju attiecībā uz neaseptisku ierīču tirdzniecību Apvienotajā Karalistē laikā no 1981. līdz 1984. gadam."

35 Visbeidzot, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 226. punktā citēja iepriekš minētā sprieduma lietā *Tetra Pak*/Komisija 44. punktu, kurā Tiesa bija secinājusi, ka, ņemot vērā šī sprieduma 42. un 43. punktā konstatētos apstākļus, nevar prasīt, lai, iesniedzot papildu pierādījumus, vēl arī tiktu pierādīts, ka *Tetra Pak International SA* faktiski bija iespēja atgūt savus zaudējumus.

36 Šajā lietā piemērojot iepriekšējos punktos apkopoto Tiesas sniegto argumentāciju iepriekš minētajā spriedumā lietā *Tetra Pak*/Komisija, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 227. punktā ir secinājusi, ka Komisija pamatoti varēja prezumēt, ka attiecīgo cenu prakses mērķis ir izstumt no tirgus konkurentus, jo *WIN* noteiktās cenas — tāpat kā spriedumā lietā *Tetra Pak*/Komisija — bija zemākas par vidējām mainīgajām izmaksām un attiecībā uz kopējām izmaksām Komisijai bija jāiesniedz pierādījumi arī par to, ka *WIN* cenu prakse bija daļa no plāna "pārņemt" tirgu.

37 Šādos apstākļos jākonstatē, ka pārsūdzētajā spriedumā pietiekami skaidri ir izklāstīti iemesli, kuri Pirmās instances tiesai šīs lietas apstākļus, it īpaši attiecību starp *WIN* piemēroto cenu līmeni un *WIN* segtajām vidējām mainīgajām un kopējām izmaksām, lika uzskatīt par tādiem pašiem kā lietā, kurā tika taisīts iepriekš minētais spriedums lietā *Tetra Pak*/Komisija, esošiem apstākļiem un līdz ar to secināt, ka, lai konstatētu plēsonīgu cenu praksi, nav jāpierāda, ka pastāv iespēja atgūt zaudējumus.

38 Tādējādi pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par pirmā pamata otro daļu attiecībā uz dominējošā stāvoklī esoša uzņēmuma tiesībām pielāgot savas cenas konkurentu cenām

— Lietas dalībnieku argumenti

39 Izvirzot pirmā pamata otro daļu, apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā nav pamatojusi, kāpēc tā ir noraidījusi tās argumentus par tiesībām pielāgot apelācijas sūdzības iesniedzējas cenas konkurentu cenām. It īpaši tā pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 187. punktā vienīgi ir apstiprinājusi, ka, lai arī pielāgošanās konkurentu cenām pati par sevi nav ļaunprātīga

rīcība, nevar izslēgt, ka tā par tādu kļūst, ja tās mērķis ir nostiprināt dominējošo stāvokli un to ļaunprātīgi izmantot, bet nekādi nenorādot, vai *WIN* šajā lietā bija nodoms nostiprināt savu dominējošo stāvokli vai to ļaunprātīgi izmantot.

40 Komisija norāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja pirmajā instancē ir vienīgi atsaukusies uz to, ka Komisija ir pārkāpusi katram uzņēmumam esošas absolūtas tiesības pielāgot savas cenas konkurentu cenām, pat ja uzņēmumam tirgū ir dominējošs stāvoklis un pat ja šāda pielāgošana notiek, nosakot cenas, kuras ir zemākas par izmaksām. Komisija uzskata, ka Pirmās instances tiesa līdz ar to pareizi ir vienīgi izslēgusi, ka Kopienu tiesībās pastāv šādas absolūtas tiesības.

— Tiesas vērtējums

41 Jāatgādina, ka apelācijas tiesvedībā Tiesas kontroles mērķis ir it īpaši pārbaudīt, vai Pirmās instances tiesa atbilstoši tiesībām ir atbildējusi uz visiem apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzītajiem argumentiem (šajā sakarā skat. 1998. gada 17. decembra spriedumu lietā C-185/95 P *Baustahlgewebe*/Komisija, *Recueil*, I-8417. lpp., 128. punkts; 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-359/01 P *British Sugar*/Komisija, *Recueil*, I-4933. lpp., 47. punkts, kā arī 2005. gada 28. jūnija spriedumu apvienotajās lietās C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, Krājums, I-5425. lpp., 244. punkts).

42 Jākonstatē, kā to norāda Komisija, ka Pirmās instances tiesa šajā lietā pilnībā ir atbildējusi uz *WIN* pirmajā instancē izvirzītajiem argumentiem, lai, pirmkārt, pamatotu attiecīgo cenu praksi, atsaucoties uz ikviena saimnieciskās darbības sniedzēja tiesībām neatkarīgi no tā stāvokļa tirgū pielāgot savas cenas konkurentu cenām.

43 Pārsūdzētā sprieduma 176. punktā Pirmās instances tiesa vispirms ir precizējusi, ka apstrīdētā lēmuma motīvu daļas 315. punktā ir apstrīdētas *WIN* tiesības pielāgot savas cenas konkurentu praktizētajām cenām vienīgi tiktāl, ciktāl šādu tiesību izmantošana "nozīmē, ka dominējošā stāvoklī esošs uzņēmums nesedz attiecīgā pakalpojuma izmaksas".

44 Turpinājumā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 178.–182. punktā izskaidroja iemeslus, kāpēc šādas tiesības uz cenu pielāgošanu nevar būt pamatotas nedz ar Komisijas 1983. gada 29. jūlija Lēmumu 83/462/EEK par procedūru saskaņā ar EEK līguma [82.] pantu (IV/30.698 — *ECS/Akzo* — Pagaidu pasākumi) (OV L 252, 13. lpp.), nedz ar iepriekš minēto spriedumu lietā *AKZO*/Komisija, uz kuriem atsaucās apelācijas sūdzības iesniedzēja.

45 Visbeidzot Pirmās instances tiesa ir pārbaudījusi, vai *WIN* tiesību pielāgot savas cenas konkurentu cenām ierobežošana, jo tas "nozīmē, ka dominējošā stāvoklī esošs uzņēmums nesedz attiecīgā pakalpojuma izmaksas", bija saderīga ar Kopienu tiesībām.

46 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 185. un 186. punktā ir atsaukusies uz Kopienu judikatūru, saskaņā ar kuru EKL 82. pantā dominējošā stāvoklī esošiem uzņēmumiem ir noteikti īpaši pienākumi. It īpaši Pirmās instances tiesa atgādināja, ka, kaut arī, ja uzņēmums atrodas dominējošā stāvoklī, tam nevar liegt tiesības aizsargāt savas attiecīgās komercintereses, ja tās tiek apdraudētas, un kaut arī tam iespēju robežās ir jādod iespēja veikt darbības, ko tas uzskata par piemērotām, lai aizsargātu minētās intereses, šāda rīcība nav pieļaujama, ja tās mērķis ir nostiprināt dominējošo stāvokli un to ļaunprātīgi izmantot.

47 Tieši piemērojot šo judikatūru, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 187. punktā līdz ar to ir secinājusi, ka *WIN* nevar atsaukties uz absolūtām tiesībām pielāgoties konkurentu cenām, lai attaisnotu savu rīcību, ja ar to ļaunprātīgi tiek izmantots tās dominējošais stāvoklis.

48 Apelācijas sūdzības iesniedzēja arī nevar pārmest Pirmās instances tiesai, ka tā ir tikai izdarījusi šādu secinājumu, bet nav pārbaudījusi, vai šajā lietā *WIN* rīcība bija ļaunprātīga. Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 195.–218. un 224.–230. punktā ir noraidījusi visus apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītos argumentus, ar kuriem tiek apšaubīta tādas ļaunprātīgas rīcības esamība, kāda tika konstatēta apstrīdētajā lēmumā.

49 Tādējādi kā nepamatota jānoraida arī pirmā pamata otrā daļa un līdz ar to pirmais pamats kopumā.

Par otro pamatu attiecībā uz to, ka Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi EKL 82. pantu, jo tā ir noraidījusi, ka WIN *ir tiesības labticīgi pielāgot savas cenas konkurentu cenām*

Lietas dalībnieku argumenti

50 Izvirzot otro pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzēja vispirms uzsver, ka Pirmās instances tiesa ir atzinusi, ka tā ir vienīgi pielāgojusi savas cenas dažu konkurentu cenām. Apelācijas sūdzības iesniedzēja turpinājumā apstiprina, ka tiesības pielāgoties konkurentu cenām ir nostiprinātas Komisijas lēmumu pieņemšanas praksē, Tiesas judikatūrā un doktrīnā. Visbeidzot tā pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā nav pārbaudījusi, kā to prasa pastāvīgā judikatūra, to, vai apelācijas sūdzības iesniedzējas veiktie pasākumi, lai savas cenas pielāgotu konkurentu cenām, bija, kā to uzskata apelācijas sūdzības iesniedzēja, samērīgas un pamatotas.

51 Komisija iebilst, norādot, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav minējusi nedz, ka Pirmās instances tiesa būtu pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, izvērtējot argumentus par iespējamām *WIN* tiesībām savas cenas pielāgot konkurentu cenām, nedz pretrunas pamatojumā. Patiesībā apelācijas sūdzības iesniedzēja apelācijas tiesvedībā pirmo reizi

ir izvirzījusi argumentus, pārmetot Komisijai, ka tā nav pārbaudījusi, vai *WIN* veiktie pasākumi bija samērīgi un pamatoti.

52 Katrā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja ir kritizējusi tikai vienu pārsūdzētā sprieduma punktu, proti, tā 187. punktu, saskaņā ar kuru "nevar izslēgt", ka uzņēmumam var tikt atteikta iespēja savas cenas pielāgot konkurentu cenām, ja šādas pielāgošanas mērķis ir nostiprināt tā dominējošo stāvokli vai to ļaunprātīgi izmantot. Taču Komisija uzskata, ka ar šādas pielāgošanas aizliegšanu, ja ar to dominējošā stāvoklī esošs uzņēmums piemēro cenas, kuras ir zemākas par tā izmaksām, tiek pilnībā ievēroti no EKL 82. panta izrietošie principi. Pakārtoti, Komisija uzsver, ka *WIN* ne tikai savas cenas pielāgoja konkurentu cenām, bet, tieši pretēji, *WIN* piespieda savus konkurentus pielāgot to cenas *WIN* cenām.

Tiesas vērtējums

53 Šī pamata atbalstam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza divus argumentus.

54 Pirmkārt, tā pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā ir pārkāpusi EKL 82. pantu, jo būtībā tā tai nav atzinusi tiesības savas cenas pielāgot konkurentu cenām.

55 Šajā sakarā jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas Statūtu 58. pantu un Reglamenta 112. panta 1. punkta c) apakšpunktu apelācijas sūdzībā ir jābūt precīzi norādītam, kas spriedumā, kura atcelšana tiek lūgta, tiek kritizēts, kā arī juridiskiem argumentiem, kuri īpaši pamato šo lūgumu.

56 Taču šajā lietā, kā to ir norādījis ģenerāladvokāts savu secinājumu 83. punktā, apelācijas sūdzības iesniedzēja nekādi nav izskaidrojusi iemeslus, kāpēc Pirmās instances tiesa būtu pārkāpusi EKL 82. pantu, kad tā tieši izvērtēja, kā tas ir atgādināts šī sprieduma 44. punktā, Komisijas lēmumu pieņemšanas praksi un Tiesas judikatūru, uz kurām pirmajā instancē bija norādījusi *WIN*, un no tā secināja, ka minētais pants nevar tikt interpretēts kā tāds, ar kuru dominējošā stāvoklī esošam uzņēmumam tiek nodrošinātas absolūtas tiesības savas cenas pielāgot konkurentu cenām.

57 No tā izriet, ka šis arguments nav pieņemams.

58 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā nav izvērtējusi *WIN* sniegtās atbildes pamatotību un samērību.

59 Tomēr arī šis otrais arguments nav pieņemams, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja to nebija izvirzījusi pirmajā instancē.

60 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ļaut vienam lietas dalībniekam Tiesā pirmoreiz norādīt pamatu, ko tas nav norādījis Pirmās instances tiesā, nozīmētu ļaut tam vērsties Tiesā, kuras kompetence apelācijas tiesvedībā ir ierobežota, ar strīdu, kas ir plašāks nekā strīds, kurš iesniegts izskatīšanai Pirmās instances tiesā. Tādējādi, izskatot apelācijas sūdzību, Tiesas kompetencē vienīgi ir izvērtēt juridisko risinājumu, kas pirmajā instancē rasts attiecībā uz izskatītajiem pamatiem (skat. it īpaši 2004. gada 11. novembra spriedumu apvienotajās lietās C-186/02 P un C-188/02 P *Ramondín* u.c./Komisija, Krājums, I-10653. lpp., 60. punkts, kā arī 2006. gada 26. oktobra spriedumu lietā C-68/05 P *Koninklijke Coöperatie Cosun*/Komisija, Krājums, I-10367. lpp., 96. punkts).

61 No tā izriet, ka otrais pamats ir atzīstams par nepieņemamu.

Par trešo pamatu attiecībā uz Pirmās instances tiesas pieļautu kļūdu, izvērtējot Komisijas izmantoto metodi, pēc kuras tiek aprēķināts, kādā mērā tiek segtas izmaksas

Lietas dalībnieku argumenti

62 Izvirzot trešo pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa, nenopeļot Komisijas izmantoto metodi, pēc kuras tiek aprēķināts, kādā mērā tiek segtas izmaksas, ir sagrozījusi iepriekš minētajā spriedumā lietā *AKZO*/Komisija iedibināto testu, saskaņā ar kuru tiek noteikts, ka cenas ir plēsonīgas, un līdz ar to ir pārkāpusi EKL 82. pantu. Pirmās instances tiesa prettiesiski ir apstiprinājusi, ka Komisija kļūdaini ir piemērojusi šo testu gan attiecībā uz mainīgajām izmaksām, gan kopējām izmaksām.

63 Attiecībā uz mainīgajām izmaksām apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka, lai cenas, kuras ir zemākas par vidējām mainīgajām izmaksām, varētu uzskatīt par ļaunprātīgām, piemērotajai aprēķināšanas metodei ir jāpierāda, ka attiecīgie pakalpojumi tika sniegti ar zaudējumiem.

64 Ņemot vērā, ka *WIN* savā prasībā pirmajā instancē atsaucās uz to, ka visi abonenti gandrīz visā laika posmā, kurā turpinājās pārkāpums, guva peļņu individuāli, Pirmās instances tiesa, nepārkāpjot EKL 82. pantu, nevarēja neizvērtēt, vai Komisija bija pierādījusi, ka katra abonenta bilancē bija radīti zaudējumi attiecībā uz *WIN*. Tieši pretēji, Pirmās instances tiesa apstiprināja Komisijas pieeju, kurā vērtējums tika veikts par katru laika posmu, kas neatklāja pilnīgu ainu par katra abonenta rentabilitāti.

65 Attiecībā uz kopējām izmaksām apelācijas sūdzības iesniedzēja, atsaucoties uz saviem apgalvojumiem par mainīgajām izmaksām, apgalvo, ka Pirmās instances tiesa, necenšoties izvērtēt, vai ir pierādīts, ka nebija segtas kopējās abonentu izmaksas, ir sagrozījusi testu, saskaņā ar kuru tiek noteikts, ka cenas ir plēsonīgas.

66 Komisija vispirms norāda, ka šajā lietā piemērotā metode nav tikai tā pati metode, kuru tā piemēroja iepriekš minētajās lietās *AKZO*/Komisija un *Tetra Pak*/Komisija, ņemot vērā izmaksas, kuras izriet no uzņēmuma gada grāmatvedības atskaitēm, bet ka šī metode pat ir tikusi pielāgota par labu apelācijas sūdzības iesniedzējai tādējādi, ka aprēķinā vērā ņemtās izmaksas patiesībā ir zemākas par *WIN* reālo izmaksu apmēru.

67 Komisija turpinājumā norāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nepārmet Pirmās instances tiesai nekādu kļūdu vērtējumā vai faktu sagrozīšanu, tai izvērtējot pamatu par Komisijas piemēroto statisko aprēķināšanas metodi. Tāpat apelācijas sūdzības iesniedzēja nav norādījusi uz kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar Pirmās instances tiesas vērtējumu par Komisijas atteikumu piemērot *WIN* ieteiktu alternatīvu izmaksu aprēķināšanas metodi.

68 Attiecībā uz vajadzību ņemt vērā abonentu visā 48 mēnešu laikā Komisija uzskata, ka, ja izmaksu apmērs ir mazāks par 100 % visos īsajos laika posmos, kuri izvērtēti apstrīdētajā lēmumā un kuri kopā ir pusotru gadu ilgi, izmaksu apmērs var būt tikai mazāks par 100 % arī attiecībā uz visu abonenta vidējā ilguma laiku, proti, 48 mēnešu laiku. Šajā sakarā Komisija norāda, ka šis izmaksu segšanas apmērs nevar pārsniegt 100 % attiecībā uz ilgāku laika posmu, nekā bija pieņemts, ka situācija pēc laika posma, kurā turpinājās pārkāpums, uzņēmumam ļāva ilgstoši realizēt tādu peļņu gūstošu starpību uz katru abonentu, kura ir ļoti konkurētspējīga.

Tiesas vērtējums

69 Vispirms jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru apelācijas sūdzībā nevar vienīgi atkārtot jau Pirmās instances tiesā izvirzītos pamatus un argumentus, neizvirzot argumentus, lai pierādītu, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā (skat. 1998. gada 5. februāra rīkojumu lietā C-30/96 P *Abello* u.c./Komisija, *Recueil*, I-377. lpp., 45. punkts, kā arī šajā sakarā 2002. gada 8. janvāra spriedumu lietā C-248/99 P Francija/*Monsanto* un Komisija, *Recueil*, I-1. lpp., 69. punkts).

70 Pārsūdzētā sprieduma 129.–156. punktā Pirmās instances tiesa plaši ir atbildējusi uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem, saskaņā ar kuriem Komisijas izmantotā metode, pēc kuras aprēķina, kādā mērā ir segtas izmaksas, neļauj ņemt vērā atbilstošu *WIN* segto izmaksu līmeni.

71 It īpaši Pirmās instances tiesa, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 138. punktā ir konstatējusi, ka pretēji tam, ko uzskata apelācijas sūdzības iesniedzēja, Komisijas izvēlētās aprēķina metodes piemērošana ļāva tai secināt, ka *WIN* bija piemērojusi cenas, kuras bija zemākas par tās izmaksām. Otrkārt, Pirmās instances tiesa savā vērtējumā par šīs metodes tiesiskumu pārsūdzētā sprieduma 144. un 145. punktā ir izskaidrojusi iemeslus, kāpēc Komisijas veiktā analīze par katru laika posmu ļāva ņemt vērā tarifu variācijas, kuras radās pārkāpuma turpināšanās laikā, un līdz ar to iegūt pietiekami pilnīgu ainu par abonenta rentabilitāti.

72 Jākonstatē, ka patiesībā ar šo izvērtējamo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja neidentificē nekādu kļūdu tiesību piemērošanā, kuru Pirmās instances tiesa būtu pieļāvusi šī sprieduma iepriekšējos punktos atgādinātajā vērtējumā, bet vienīgi atkārto argumentus, kurus tā bija izvirzījusi jau pirmajā instancē, apstrīdot Komisijas piemēroto metodi apstrīdētajā lēmumā.

73 Tādējādi trešais pamats atzīstams par nepieņemamu.

Par ceturto pamatu attiecībā uz Pirmās instances tiesas pieļautu kļūdu tiesību piemērošanā un izdarītu pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu saistībā ar to, ka Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka izmaksas un ieņēmumi pēc laika, kurā turpinājās iespējamais pārkāpums, nav ņemami vērā, aprēķinot, kādā mērā ir segtas izmaksas

Lietas dalībnieku argumenti

74 Attiecībā uz ceturto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā ir apstiprinājusi Komisijas vērtējumu, ar kuru no aprēķina izvērtēšanai, kādā mērā ir segtas izmaksas, ir svītroti pēc iespējamā pārkāpuma, proti, pēc 2002. gada 15. oktobra, gūtie ieņēmumi un radušās izmaksas. Šajā sakarā apelācijas sūdzības iesniedzēja it īpaši uzskata, ka Pirmās instances tiesa, neesot pretrunā un nepārkāpjot EKL 82. pantu, nevarēja apstiprināt Komisijas pieeju, ar kuru vienlaikus, pirmkārt, no aprēķina, kādā mērā ir segtas izmaksas, tiek svītroti pēc iespējamā pārkāpuma gūtie ienākumi un radušās izmaksas, bet tie tomēr iekļauti 48 mēnešu ilgā abonenta esamības laikā, un, otrkārt, ar kuru abonentu gadījumā tiek atzīts, ka radušās izmaksas un gūtie ienākumi ir sadalīti uz 48 mēnešu laika posmu.

75 Komisija uzskata, ka šis pamats ir vienīgi trešā pamata turpinājums un tas izvirzīts kļūdas dēļ. Saskaņā ar Komisijas izmantoto un Pirmās instances tiesas apstiprināto metodi vienīgi vienreizējās izmaksas, proti, "ar iekarošanu" vai "ar klienta piesaistīšanu" saistītās izmaksas, ir sadalāmas atbilstoši aktīvu amortizācijas principam. Savukārt pastāvīgie ienākumi un izmaksas, kā, piemēram, pēc pārkāpuma radušās izmaksas, nav sadalāmas.

76 Turpinājumā Komisija uzskata, ka, aprēķinot, kādā mērā ir segtas izmaksas, ir kļūdaini iekļaut nākotnes pozitīvās starpības plānus. Šādi pozitīvie plāni bija balstīti uz to, ka *WIN* bija nolēmusi neietekmēt savas cenas ar to, ka tiek samazināti tarifi pieejai *France Télécom* tīklam, kurš ir pieejams visiem konkurentiem. Patiesībā Komisija uzskata, ka šādas starpības iespējamība var realizēties tikai vājas konkurences apstākļos.

77 Visbeidzot Komisija atgādina, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas ekstrapolācijas nenoved pie kāda līmeņa, kādā tiek segtas kopējās pozitīvās izmaksas, un ka, pat piekrītot apelācijas sūdzības iesniedzējas sniegtajiem plāniem par peļņu gūstošu starpību, kura ir pārmērīgi augsta abonenta 48 mēnešu laika posmā, šāda starpība var būt pamatota vienīgi vājas konkurences apstākļos.

Tiesas vērtējums

78 Jāatgādina, ka Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 136. un 137. punktā ir izskaidrojusi, ka Komisijas izmantotās metodes pamatā bija vidējo abonenta ilgumu, kas ir 48 mēneši, attiecināt vienīgi uz vienreizējām mainīgajām izmaksām, proti, ar klienta piesaistīšanu saistītajām izmaksām. Saskaņā ar Komisijas izmantoto pieeju apstrīdētajā lēmumā uzņēmuma mērķis ir nevis uzreiz realizēt tūlītēju pozitīvu grāmatvedības rezultātu, bet, kā tas izriet no minētā lēmuma motīvu daļas 76. punkta, uz kuru Pirmās instances tiesa ir atsaukusies pārsūdzētā sprieduma 136. punktā, "panākt, ka kārtējās izmaksas (tīkla izmaksas un ražošanas izmaksas) tiek segtas pietiekamā apmērā, lai starpība starp ienākumiem un kārtējām izmaksām saprātīgā termiņā segtu vienreizējās mainīgās izmaksas, kas radušās saistībā ar attiecīgās preces tirdzniecības veicināšanu".

79 Saskaņā ar šo metodi Komisija izvērtēja *WIN* piemēroto cenu politiku laikā no 2001. gada janvāra līdz 2002. gada oktobrim un secināja, ka šajā laika posmā *WIN* ir piemērojusi cenas, kuras zināmā mērā ir zemākas par tās veiktajām izmaksām.

80 No tā izriet — tas, ka netika ņemtas vērā pēc laika posma, kurā pārkāpums turpinājās, radušās izmaksas un gūtie ieņēmumi, bet tie tika iekļauti attiecīgajā 48 mēnešu laika posmā, tieši izrietēja no tā, ka šajā lietā Komisija izvēlējās piemērot metodi, pēc kuras aprēķināja, kādā mērā ir segtas izmaksas, un kuras prettiesiskumu apelācijas sūdzības iesniedzējai neizdevās pierādīt nedz pirmajā instancē, kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma 154. punkta, nedz šajā apelācijas tiesvedībā, kā tas izriet no šī sprieduma 69.–73. punkta.

81 Tādējādi Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, kad tā pārsūdzētā sprieduma 152. punktā secināja, ka "Komisija pamatoti uzskata, ka pēc pārkāpuma izdarīšanas radušies ieņēmumi un izmaksas nav jāņem vērā, novērtējot, kādā mērā attiecīgajā laika posmā tikušas segtas izmaksas".

82 No tā izriet, ka ceturtais pamats ir noraidāms kā nepamatots.

Par piekto pamatu attiecībā uz Pirmās instances tiesas pieļautu kļūdu tiesību piemērošanā un izdarīto pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu saistībā ar to, ka Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka cenas, kas rada uzņēmuma tirgus daļas samazināšanos, var tikt uzskatītas par plēsonīgām

Lietas dalībnieku argumenti

83 Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Pirmās instances tiesa, lai arī tā atzina, ka no 2002. gada augusta *WIN* tirgus daļa samazinājās, kļūdaini uzskatīja, ka iespējamais pārkāpums turpinājās līdz 2002. gada 15. oktobrim. Patiesībā, lai runātu par plēsonību, konkurencei ir jāsamazinās ievērojami, un līdz ar to nevar runāt par plēsonību pašas konkurences nostiprināšanās gadījumā.

84 Komisija vispirms norāda, ka *WIN* šo argumentu pirmajā instancē minēja vien tādēļ, lai apstrīdētu sava dominējošā stāvokļa esamību, kā arī tādēļ, lai lūgtu samazināt naudas sodu. Taču šis arguments ir pirmo reizi minēts apelācijas tiesvedībā, lai apstrīdētu dominējošā stāvokļa ļaunprātīgas izmantošanas esamību, un līdz ar to tas nav pieņemams.

85 Attiecībā uz piektā pamata pamatotību Komisija pakārtoti uzsver, ka, pamatojoties uz tās rīcībā esošo informāciju, *WIN* tirgus daļa līdz 2002. gada augustam nemainīgi ir pieaugusi. Līdz ar to iespējamās *WIN* tirgus daļas pārmaiņas pēdējā pusotrā mēnesī, kurā turpinājās pārkāpums, notika tāpēc, ka samazinājās *France Télécom* augstie tarifi pieejai tīklam, ko *WIN* pretēji tās konkurentiem nolēma neatainot uz savām cenām, tādējādi izbeidzot pārkāpumu 2002. gada 15. oktobrī. Vēl pakārtotāk Komisija uzskata, ka šādas pārmaiņas nevar apšaubīt apstrīdētā lēmumam tiesiskumu, bet tās, iespējams, ietekmē vienīgi pārkāpuma ilgumu, taču neietekmējot sankcijas apmēru, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja nav lūgusi to pārskatīt.

Tiesas vērtējums

86 Šajā sakarā pietiek konstatēt, ka šajā lietā, kā to pareizi ir norādījusi Komisija un savu secinājumu 121. punktā ir minējis ģenerāladvokāts, apelācijas sūdzības iesniedzēja pirmajā instancē nav kritizējusi apstrīdēto lēmumu šajā jautājumā. Lai arī tā ir minējusi savas tirgus daļas samazināšanos, lai, pirmkārt, apstrīdētu dominējošā stāvokļa esamību un, otrkārt, lūgtu samazināt naudas soda apmēru, tā atšķirībā no šī pamata tomēr nav izvirzījusi šo argumentu, lai apstrīdētu pārkāpuma esamību.

87 No tā izriet, ka saskaņā ar šī sprieduma 60. punktā atgādināto judikatūru piektais pamats ir atzīstams par nepieņemamu.

Par sesto pamatu attiecībā uz to, ka Pirmās instances tiesa, izvērtējot plēsonīgu cenu īstenošanas plāna esamību, sagrozīja pierādījumus un pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā

88 Sestais pamats sastāv no divām daļām.

Par sestā pamata pirmo daļu attiecībā uz pierādījumu sagrozīšanu

— Lietas dalībnieku argumenti

89 Ar šī pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir sagrozījusi pierādījumus, ar kuriem tā pamatoja savu vērtējumu par to, ka *WIN* ir plēsonīgu cenu īstenošanas plāns. Pirmās instances tiesa esot pamatojusies tikai uz *WIN* iesniegtajiem dokumentiem, kuros, kā to pati Pirmās instances tiesa ir apgalvojusi pārsūdzētā sprieduma 214. punktā, vienīgi bija norādīti "ambiciozie ar tirdzniecību saistītie mērķi", kā arī uz vairāku iekšējo dokumentu pilnīgi neprecīzu interpretāciju, kuros it īpaši izmantoti tādi termini kā "pārņemšana" vai "pārņemt".

90 Komisija uzskata, ka sestā pamata pirmā daļa ir nepieņemama, jo, pirmkārt, tās mērķis ir pārskatīt apelācijas tiesvedībā pamatu, kuru kā nepieņemamu bija noraidījusi Pirmās instances tiesa, nevis apstrīdēt, ka tā to atzina par nepieņemamu. Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja nav iesniegusi nevienu argumentu, lai pamatotu apgalvoto sagrozīšanu, kaut arī Pirmās instances tiesai pašai ir jāizvērtē, kāda vērtība piešķirama pierādījumiem, kuri tai tiek iesniegti.

— Tiesas vērtējums

91 Jānorāda, kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma 192. punkta, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja Pirmās instances tiesā jau ir atsaukusies uz to, ka Komisija ir sagrozījusi pierādījumus, kad apelācijas sūdzības iesniedzēja apstiprināja, ka Komisija kļūdaini ir pamatojusies uz iekšējiem dokumentiem, lai secinātu, ka pastāv plēsonīgu cenu īstenošanas plāns.

92 Tomēr Pirmās instances tiesa, pirms pakārtoti izvērtējot šos apelācijas sūdzības iesniedzējas šajā apelācijas tiesvedībā apstrīdētos dokumentus, pārsūdzētā sprieduma 204. un 205. punktā vispirms šo pamatu atzina par nepieņemamu, jo tas nebija precīzi formulēts, kā tas ir prasīts Kopienu judikatūrā.

93 Apelācijas tiesvedībā apelācijas sūdzības iesniedzējs nevar atsaukties uz pamatiem, kurus Pirmās instances tiesa ir noraidījusi kā nepieņemamus, ja vien netiek apšaubīts šis atzinums par nepieņemamību (1993. gada 22. decembra spriedums lietā C-354/92 P *Eppe*/Komisija, *Recueil*, I-7027. lpp., 13. punkts).

94 Līdz ar to sestā pamata pirmā daļa ir atzīstama par nepieņemamu.

Par sestā pamata otro daļu attiecībā uz EKL 82. panta pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

95 Izvirzot šī pamata otro daļu, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi EKL 82. pantu, jo tā, pamatojoties vienīgi uz subjektīviem apstākļiem, ir secinājusi, ka pastāv plēsonīgu cenu īstenošanas plāns, lai arī šajā pantā tiek prasīts pierādījums, ka pastāv objektīvi identificējams atsavināšanas plāns, un tiek prasīts, ka šim pierādījumam jābūt balstītam uz tādiem objektīviem apstākļiem kā it īpaši konkurentu apdraudējumi vai konkurentu klientiem attiecināmu selektīvu cenu samazināšana.

96 Komisija norāda, ka, pirmkārt, dominējošā stāvokļa ļaunprātīgas izmantošanas nodoms nenoliedzami ir subjektīvs apstāklis un ka, otrkārt, judikatūrā vispār nav atrodama prasība pierādīt atsavināšanas plāna esamību, pamatojoties uz apelācijas sūdzības iesniedzēja minētiem objektīviem apstākļiem.

— Tiesas vērtējums

97 Pietiek konstatēt, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja kļūdaini uzskata, ka Pirmās instances tiesa, lai pierādītu plēsonīgu cenu īstenošanas plāna esamību, ir pamatojusies vienīgi uz subjektīviem apstākļiem.

98 No pārsūdzētā sprieduma 199. un 215. punkta izriet, ka, lai arī Pirmās instances tiesa bija atsaukusies uz to, ka *WIN* īsteno tirgus "pārņemšanas stratēģiju", tā tomēr to izsecināja no tādiem objektīviem apstākļiem kā šī uzņēmuma iekšējie dokumenti.

99 Līdz ar to, tā kā šī pamata otrā daļa nav pamatota, sestais pamats ir noraidāms kopumā.

Par septīto pamatu attiecībā uz to, ka Pirmās instances tiesa ir izdarījusi EKL 82. panta pārkāpumu, jo tā ir atteikusies ņemt vērā neiespējamību atgūt zaudējumus

100 Arī septītais pamats ir iedalīts divās daļās.

Par septītā pamata pirmo daļu attiecībā uz vajadzību pierādīt zaudējumu atgūšanas iespēju

— Lietas dalībnieku argumenti

101 Izvirzot septītā pamata pirmo daļu, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi EKL 82. pantu, uzskatot, ka zaudējumu atgūšanas iespējas pierādīšana nav priekšnosacījums, lai konstatētu plēsonīgu cenu piemērošanas praksi. Kopienu judikatūrā joprojām tiekot prasīts šāds pierādījums, bez kura nav nosakāma nekāda plēsonīgu cenu īstenošana, jo no ekonomikas viedokļa nebūtu loģiski uzņēmumam īstenot šādu praksi. Šo nostāju turklāt atbalstot vairākas tiesas un konkurences iestādes, kā arī lielākā daļa doktrīnas.

102 Komisija vispirms norāda, ka pierādījums par to, ka pastāv iespēja atgūt zaudējumus, netiek prasīts Tiesas judikatūrā. Taču šāds pierādījums, kas tiek prasīts Amerikas Savienoto Valstu tiesu judikatūrā, balstīts uz ekonomikas loģiku, kas nav raksturīga Kopienu tiesībām. Komisija uzskata, ka pretēji Amerikas tiesību pieejai ļaunprātīgas

izmantošanas analīzes EKL 82. panta izpratnē priekšnosacījums ir tāds, ka attiecīgajam uzņēmumam ir dominējošais stāvoklis. Šāda stāvokļa esamība pati par sevi ir pietiekama, lai noteiktu, ka zaudējumu atgūšana ir iespējama. Visbeidzot šajā lietā attiecīgā tirgus manāms pieaugums esot padarījis par iespējamu šādu atgūšanu.

— Tiesas vērtējums

103 Lai izvērtētu šī pamata pirmās daļas pamatotību, vispirms jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru EKL 82. pantā ir izteikts vispārējais mērķis, kurš attiecībā uz Eiropas Kopienas rīcību noteikts EKL 3. panta 1. punkta g) apakšpunktā, proti, paredzēt sistēmu, kas nodrošina, ka kopējā tirgū nav izkropļotas konkurences. EKL 82. pantā paredzētais dominējošais stāvoklis attiecas uz tādu uzņēmumam piederošas ekonomiskas varas situāciju, kas tam piešķir varu likt šķēršļus efektīvas konkurences saglabāšanai attiecīgajā tirgū, dodot tam iespēju ievērojamā mērā rīkoties neatkarīgi no saviem konkurentiem, to klientiem un, visbeidzot, patērētājiem (1979. gada 13. februāra spriedums lietā 85/76 *Hoffmann-La Roche*/Komisija, *Recueil*, 461. lpp., 38. punkts).

104 Šajā kontekstā, aizliedzot ļaunprātīgi izmantot dominējošo stāvokli tirgū, jo tādējādi var tikt ietekmēta tirdzniecība starp dalībvalstīm, EKL 82. pants attiecas uz rīcību, kas var ietekmēt tā tirgus struktūru, kur — tieši tādēļ, ka pastāv attiecīgais uzņēmums, — konkurences līmenis jau ir vājāks, un kura ar citiem līdzekļiem un pasākumiem, nevis tiem, kas reglamentē normālu preču un pakalpojumu konkurenci, pamatojoties uz uzņēmēju veikumu, rada šķēršļus tirgū joprojām pastāvošā konkurences līmeņa saglabāšanai vai šās konkurences attīstībai (iepriekš minētais spriedums lietā *Hoffman-La Roche*/Komisija, 91. punkts; 1983. gada 9. novembra spriedums lietā 322/81 *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin*/Komisija, *Recueil*, 3461. lpp., 70. punkts; iepriekš minētais spriedums lietā *AKZO*/Komisija, 69. punkts, un 2007. gada 15. marta spriedums lietā C-95/04 P *British Airways*/Komisija, Krājums, I-2331. lpp., 66. punkts).

105 Tādējādi, tā kā EKL 82. pants attiecas ne tikai uz tādu rīcību, kura patērētājiem var nodarīt tūlītēju kaitējumu, bet arī uz rīcību, kura tiem nodara kaitējumu ar to, ka tiek apdraudēta efektīvas konkurences struktūra (1973. gada 21. februāra spriedums lietā 6/72 *Europemballage* un *Continental Can*/Komisija, *Recueil*, 215. lpp., 26. punkts), dominējošā stāvoklī esošam uzņēmumam ir īpaša atbildība ar savu rīcību neapdraudēt efektīvu un neizkropļotu konkurenci kopējā tirgū (iepriekš minētais spriedums lietā *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin*/Komisija, 57. punkts).

106 Kā Tiesa to jau ir precizējusi, no iepriekš minētā izriet, ka EKL 82. pants dominējošā stāvoklī esošam uzņēmumam aizliedz izstumt konkurentu un tādējādi nostiprināt savu stāvokli ar citiem līdzekļiem, nevis tiem, kurus izmanto attiecībā uz konkurenci, pamatojoties uz kvalitāti. Šādā skatījumā jebkāda konkurence ar cenām nevar tikt uzskatīta par leģitīmu (iepriekš minētais spriedums lietā *AKZO*/Komisija, 70. punkts).

107 It īpaši jāuzskata, ka ļaunprātīgi izmanto savu dominējošo stāvokli uzņēmums, kas tirgū, kurā tieši dominējošā stāvoklī esoša uzņēmuma dēļ konkurences līmenis jau ir vājāks, īsteno cenu politiku, kuras ekonomiskais mērķis ir tikai un vienīgi izstumt savus konkurentus, lai pēc tam savā labā izmantotu tirgū vēl pastāvošas konkurences līmeņa samazināšanos.

108 Lai izvērtētu kāda dominējošā stāvoklī esoša uzņēmuma piemērotās cenu politikas tiesiskumu, Tiesa iepriekš minētā sprieduma lietā *AKZO*/Komisija 74. punktā ir atsaukusies uz cenu kritērijiem, kuri balstīti uz izmaksām, kuras radušās dominējošā stāvoklī esošam uzņēmumam, un tā stratēģiju.

109 Tiesa ir precizējusi, pirmkārt, ka cenas, kas ir zemākas par vidējām mainīgajām izmaksām, principā ir jāuzskata par ļaunprātīgām, jo, piemērojot šādas cenas, tiek pieņemts, ka dominējošā stāvoklī esoša uzņēmuma vienīgais ekonomiskais mērķis ir izstumt savus konkurentus. Otrkārt, cenas, kas ir zemākas par vidējām kopējām izmaksām, bet kuras ir augstākas par vidējām mainīgajām izmaksām, ir uzskatāmas par

ļaunprātīgām vienīgi tad, ja tās ir noteiktas kāda plāna ietvaros, kura mērķis ir izstumt konkurentu (skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *AKZO*/Komisija, 70. un 71. punkts, kā arī lietā *Tetra Pak*/Komisija, 41. punkts).

110 Līdz ar to pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvotajam no Tiesas judikatūras neizriet, ka pierādījums par iespēju atgūt zaudējumus, kuri ciesti sakarā ar to, ka dominējošā stāvoklī esošs uzņēmums piemēro cenas, kuras kādā noteiktā mērā ir zemākas par izmaksām, ir nepieciešams nosacījums, lai pierādītu šādas cenu politikas ļaunprātību. It īpaši Tiesai ir bijusi iespēja izslēgt šāda pierādījuma nepieciešamību apstākļos, kad varēja pieņemt uzņēmuma nodomu izstumt konkurentu, tā kā šis uzņēmums bija piemērojis cenas, kuras bija zemākas par vidējām mainīgajām izmaksām (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Tetra Pak*/Komisija, 44. punkts).

111 Protams, šī interpretācija neizslēdz, ka Komisija šādu zaudējumu atgūšanas iespēju var uzskatīt par būtisku pierādījumu, izvērtējot attiecīgās rīcības ļaunprātīgo raksturu, jo tā var palīdzēt, piemēram, izslēgt — gadījumā, kad tiek piemērotas cenas, kuras ir zemākas par vidējām mainīgajām izmaksām, — ekonomiska rakstura iemeslus, kas nav konkurenta izstumšana, vai pierādīt — gadījumā, kad tiek piemērotas cenas, kuras ir zemākas par vidējām kopējām izmaksām, bet augstākas par vidējām mainīgajām izmaksām, — tāda plāna esamību, kura mērķis ir izstumt konkurentu.

112 Turklāt ar to, ka nepastāv iespēja atgūt zaudējumus, nevar pietikt, lai izslēgtu, ka attiecīgajam uzņēmumam izdodas nostiprināt savu dominējošo stāvokli it īpaši pēc tam, kad no tirgus ir aizgājis viens vai vairāki konkurenti, tādējādi, ka tirgū esošais konkurences līmenis, kas jau ir pavājināts tieši tāpēc, ka pastāv attiecīgais uzņēmums, samazinās vairāk un ka patērētājiem tiek nodarīts kaitējums sakarā ar to, ka tiek ierobežotas to iespējas izvēlēties.

113 Tieši tāpēc ir pareizi, ka Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 228. punktā ir secinājusi, ka zaudējumu atgūšanas iespējas pierādīšana nav priekšnoteikums plēsonīgu cenu prakses konstatēšanai.

114 No tā izriet, ka šī pamata pirmā daļa nav pamatota.

Par septītā pamata otro daļu attiecībā uz to, ka dominējošā stāvoklī esošam uzņēmumam ir jāpierāda zaudējumu atgūšanas neiespējamība

— Lietas dalībnieku argumenti

115 Izvirzot septītā pamata otro daļu, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka tā ir iesniegusi pierādījumu par to, ka šajā lietā nebija iespējams atgūt zaudējumus. Pirmās instances tiesai līdz ar to esot bijis jālemj par jautājumu, vai Komisija varēja noraidīt šo pierādījumu, ja to iesniedz uzņēmums, kas ir atbildētājs.

116 Komisija norāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja pirmajā instancē nav izvirzījusi nevienu pamatu par to, vai Komisija varēja noraidīt šādu atbildētājas iesniegtu pierādījumu. Katrā ziņā šī argumenta netiešs noraidījums izrietot no pārsūdzētā sprieduma 103.–121. un 261.–267. punkta. Visbeidzot Komisija uzsver, ka apstrīdētajā lēmumā tā pakārtoti ir izvērtējusi zaudējumu atgūšanas iespēju un šajā lietā to bija uzskatījusi par iespējamu.

— Tiesas vērtējums

117 Kā tas ir atgādināts šī sprieduma 30. punktā, Pirmās instances tiesas pienākums pamatot savus nolēmumus nevar tikt interpretēts tādējādi, ka tai ir detalizēti jāatbild uz katru kāda lietas dalībnieka minētu argumentu, it īpaši ja tas nav pietiekami skaidrs un precīzs un nav detalizēti pierādīts.

118 Pietiek konstatēt, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja pirmajā instancē nav izvirzījusi nevienu pamatu, ar kuru īpaši tiktu apstrīdēts, ka Komisija prettiesiski ir noraidījusi pierādījumu, kuru, iespējams, ir iesniegusi *WIN*, par zaudējumu atgūšanas neiespējamību šajā lietā.

119 Šādos apstākļos, tā kā septītā pamata otrā daļa arī nav pamatota, septītais pamats ir noraidāms kopumā.

120 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, apelācijas sūdzība ir noraidāma kā daļēji nepieņemama un daļēji nepamatota.

Par tiesāšanās izdevumiem

121 Saskaņā ar Reglamenta 122. panta pirmo daļu Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem, ja apelācijas sūdzība ir nepamatota.

122 Atbilstoši šī paša reglamenta 69. panta 2. punktam, kas apelācijas tiesvedībā piemērojams saskaņā ar Reglamenta 118. punktu, lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējai spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež tai atlīdzināt šajā instancē radušos tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) *France Télécom SA* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]